

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22
tel. (61) 878-48-12

Poznań, 19 czerwca 2015 r.

**reprezentowana
przez pełnomocnika**

Fn-XIV.310.3.2015
L: 19061503463

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 653), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 26 marca 2015 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 z późn. zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku **za nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 26 marca 2015 r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 4 ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 1a ust. 1 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991r. (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn.zm. - dalej zwana u.p.o.l.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie produkcji . Wskazana działalność wykonywana jest m.in. w zakładzie położonym w Poznaniu przy . Budynki na terenie zakładu stanowią własność wnioskodawcy. Wśród nich jest budynek o nazwie (nr inw. 10497) oraz budynek o nazwie (nr inw. 10527). Obydwa wymienione budynki posiadają kondygnację podziemną, podzielone na pomieszczenia piwniczne. Powierzchnia piwnic budynku o nr inw. 10497 wynosi 858,8 m², natomiast budynku o nr inw. 10527 wynosi 938,6 m². Zarówno w przypadku obu budynków na kondygnacji podziemnej istnieją pomieszczenia, których wysokość w świetle jest mniejsza niż 2,20 m i są to pomieszczenia dwojakiego rodzaju: 1) w których wysokość została zmierzona od powierzchni podłogi do powierzchni sufitu; 2) w których występują poziome, stropowe belki konstrukcyjne, będące najniższymi stałymi elementami stropów, tu wysokość została zmierzona od powierzchni podłóg do dolnych krawędzi stropowych belek konstrukcyjnych.

W przypadku budynku nr inw. 10497 w większości pomieszczeń piwnicznych wysokość mierzona była od powierzchni podłóg do sufitu i wynosiła ona od 1,91 m do 2,07 m. W jednym pomieszczeniu tego budynku wysokość została zmierzona od powierzchni podłogi do dolnych krawędzi poziomych belek konstrukcyjnych stropu i wynosiła 1,89 m.

W przypadku budynku nr inw. 10527 to większość pomieszczeń była mierzona od powierzchni podłóg do dolnych krawędzi poziomych belek konstrukcyjnych stropu i wynosiła od 2,01 m do 2,05 m. W jednym pomieszczeniu piwnicznym wysokość została zmierzona od powierzchni podłogi do sufitu i jest równa 2,05 m.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytania:

Czy w świetle art. 4 ust. 2 u.p.o.l. prawidłowe jest obliczanie wysokości w świetle pomieszczeń piwnicznych i , w których znajdują się poziome belki konstrukcyjne stropu w ten sposób, że ustalona jest wysokość prześwitu, czyli odległość pomiędzy powierzchnią podłóg tych pomieszczeń, a dolnymi krawędziami przebiegających poziomo belek konstrukcyjnych stropu stanowiących najniższe stałe elementy stropu danego pomieszczenia?

W związku z powyższym, czy – na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – zasadne jest wyliczenie 50% powierzchni pomieszczeń piwnicznych, w których znajdują się poziome, stropowe belki konstrukcyjne, a których wysokość w świetle mierzona w wyżej opisany sposób jest mniejsza niż 2,20 m, do powierzchni użytkowej budynków ?

Wobec zadanych pytań przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, w podatku od nieruchomości podstawą opodatkowania budynków jest ich powierzchnia użytkowa i przesądza o tym art. 4 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Natomiast definicja powierzchni użytkowej budynku została uregulowana w art. 1a ust. 1 pkt 5 u.p.o.l. Przepis ten stanowi, że powierzchnią użytkową jest powierzchnia mierzona po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych; za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe.

Istotną modyfikację wyżej wymienionej reguły wprowadza art. 4 ust. 2 u.p.o.l. Według tego przepisu, powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz części kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m wlicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50%, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 m, powierzchnię tę pomija się.

W ostatnim z przytoczonych przepisów Wnioskodawca wskazuje, że ustawodawca posłużył się zwrotem „wysokość w świetle”. Jest to określenie mało precyzyjne, niezdefiniowane, w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, zaczerpnięte z języka potocznego. Zdaniem Wnioskodawcy to ono powinno mieć rozstrzygające znaczenie przy

miarze wysokości pomieszczeń budynku, ich części oraz części kondygnacji. Wniosek ten wynika z zasady autonomiczności prawa podatkowego wobec innych gałęzi prawa. W praktyce zasada ta oznacza tyle, że w procesie wykładni pojęć z zakresu prawa podatkowego niedopuszczalne jest autonomiczne posługiwanie się przepisami ustaw przyporządkowanych do odmiennych gałęzi prawa oraz przepisami aktów wykonawczych wydanych na ich podstawie. Jest to o tyle istotne, że zarówno w definicji powierzchni użytkowej z art. 1a ust. 1 pkt 5 u.p.o.l., jak i art. 4 ust. 2 wprowadzającym zależność pomiędzy wielkością powierzchni użytkowej budynku a wysokością pomieszczeń i kondygnacji występuje pojęcie „kondygnacji”. Nie posiada ono swojej definicji w ustawie podatkach i opłatach lokalnych. Definicja kondygnacji znajduje się natomiast w wydanym na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ustawie Prawo budowlane rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. 2002, nr 75 poz. 690). Z przyczyn jakie wnioskodawca wskazał powyżej, definicji kondygnacji zawartej w wymienionym rozporządzeniu nie można automatycznie przenosić na płaszczyznę prawa podatkowego, w tym podatku od nieruchomości. Dlatego też nie można jej wykorzystać przy interpretacji zwrotu „wysokość w świetle” z art. 4 ust. 2 u.p.o.l.

W świetle powyższego Wnioskodawca podkreśla, że czym innym jest „wysokość kondygnacji”, oraz czy innym „wysokość w świetle”, czy też „wysokość kondygnacji w świetle”. Zdaniem Wnioskodawcy zwrot „wysokość w świetle” ma decydujące znaczenie przy obliczaniu wysokości pomieszczeń i części kondygnacji na potrzeby stwierdzenia powierzchni użytkowej budynku i w konsekwencji na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Wnioskodawca zaznacza w kontekście powyższego, że zwrot „wysokość w świetle” jest określeniem pochodzącym z języka potocznego. Celem ustalenia znaczenia pojęcia „wysokość w świetle” konieczne jest posłużenie się wykładnią gramatyczną. W języku polskim słowo „światło” oznacza m.in. „przekrój, średnicę otworu” (Słownik Języka Polskiego PWN; www.sjp.pwn.pl). Natomiast, jeżeli będziemy mieli do czynienia z przekrojem bryły nie będącej kołem, czy owalem, to „światło” może mieć przykładowo kształt kwadratu, prostokąta i w takim przypadku wysokość będzie liczona jako odległość w linii prostej pomiędzy poziomymi płaszczyznami ograniczającymi płaszczyznę przekroju z dołu i góry. Zatem używany w języku potocznym zwrot „wysokość w świetle” zdaniem wnioskodawcy należy odczytywać jako wysokość prześwitu istniejącego pomiędzy dwoma poziomymi płaszczyznami wyodrębniającymi pewną przestrzeń z dołu i góry. Zatem używany w języku potoczny zwrot „wysokość w świetle” należy odczytywać jako wysokość prześwitu istniejącego pomiędzy dwoma poziomymi płaszczyznami wyodrębniającymi pewną przestrzeń z dołu i góry, a więc w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego przez Wnioskodawcę chodzi o odległość pomiędzy podłogą (podłożem) pomieszczenia a stropem, wyznaczonym przez najniższe trwale elementy konstrukcyjne stropu.

Wnioskujący zauważa, że uzyskane powyżej opisany sposób znaczenia określenia „wysokość w świetle” w pełni koresponduje, a nawet pokrywa się, z rezultatem wykorzystania wykładni funkcjonalnej. Skoro podstawą opodatkowania budynków ma być ich powierzchnia użytkowa, to owa cecha użyteczności powinna odgrywać decydującą rolę przy ustalaniu wielkości powierzchni budynku do opodatkowania. Ma to być powierzchnia możliwa do wykorzystania przez podatnika w jego zwykłej działalności, czy też zwyczajowej aktywności.

Zaprezentowane powyżej stanowisko Wnioskodawcy jego zdaniem znalazło potwierdzenie w wyroku WSA w Bydgoszczy z dnia 6 maja 2004 r. (sygn. akt I SA/Bd 63/04), w którym to sąd uznał, że: „przez „wysokość kondygnacji w świetle”, o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych /Dz. U. Nr 9 poz. 39 z późn. zm/ należy rozumieć odległość między podłożem a najniższym trwałym elementem konstrukcyjnym stropu.”

Wnioskodawca dokonał podsumowania wniosku, w którym wskazał, że stan prawny przekłada się na sytuację faktyczną zaprezentowaną we wniosku o indywidualną interpretację prawa podatkowego. Zatem powierzchnia pomieszczeń piwnicznych budynków o nr inw. 10497 i nr inw. 10527 o wysokości poniżej 2,20 m powinna zostać wliczona do

powierzchni użytkowej każdego z budynków w 50%. Dotyczy to zarówno pomieszczeń, w których nie występują poziome belki konstrukcyjne stropu, jak i tych, w których takie belki się znajdują. W pierwszym rodzaju pomieszczeniach prawidłowy pomiar wysokości w świetle to pomiar odległości w linii prostej od powierzchni podłogi (podłoża) do sufitu (stropu); w drugich – od powierzchni podłogi (stropu) do dolnej krawędzi poziomych stropowych belek konstrukcyjnych będących najniższymi trwałymi elementami stropu. W obydwu przypadkach taki sposób obliczania powierzchni użytkowej pomieszczeń piwnicznych ma uzasadnienie funkcjonalne. Zarówno bowiem pozbawiona belek konstrukcyjnych płaszczyzna sufitów, jak i przebiegające poziomo konstrukcyjne belki stropowe, wyznaczające prześwit pomieszczeń na poziomie poniżej 2,20 m, uniemożliwiają Wnioskodawcy umieszczanie i przemieszczanie w tych pomieszczeniach urządzeń i przedmiotów o wysokości przekraczającej wysokość narzuconą przez sufity lub belki konstrukcyjne. Fakt ten posiada znaczenie, że oba budynki są budynkami produkcyjnymi i Wnioskodawca nie może wykorzystywać w pełni pomieszczeń budynków o wysokości poniżej 2,20 m w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej i wnosi o potwierdzenie prawidłowości swojego stanowiska.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, w którym zawarta jest definicja powierzchni użytkowej budynku, zgodnie z którą jest to powierzchnia mierzona po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach,

z wyjątkiem klatek schodowych oraz szypów dźwigowych. Za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe. Natomiast art. 4 ust. 1 pkt 2 stanowi, że podstawę opodatkowania stanowi dla budynków lub ich części powierzchnia użytkowa. Z kolei ustawodawca zmodyfikował powyższy zapis w art. 4 ust. 2, że powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m zalicza się do powierzchni użytkowej budynku 50%, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 m, powierzchnię tę pomija się.

Interpretacja pojęcia „wysokość kondygnacji w świetle” może budzić wątpliwości w przypadku, gdy konstrukcja stropu nie składa się z płaszczyzn, ale w konstrukcji występują belki stropowe umieszczone poniżej samego stropu. Zasadnicze znaczenie ma tu odpowiedź na pytanie – czy wysokość mierzyć do belek stropowych, czy do stropu. Z przytoczonego przez Wnioskodawcę wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z 6.05.2004 r. (I SA/Bd 63/04) wynika, że przy wykładni tego pojęcia nie należy odwoływać się do definicji kondygnacji zawartej w § 3 pkt 16 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, ponieważ przepis mówi nie o „wysokości kondygnacji”, ale o „wysokości kondygnacji w świetle”. Stosując bezpośrednio definicję kondygnacji z „warunków technicznych”, jej wysokością byłaby odległość pomiędzy powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie a powierzchnią posadzki na stropie bądź warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu, znajdującego się nad tą częścią budynku. Jednak według sądu, przy wykładni zwrotu „wysokość kondygnacji w świetle” należy odwoływać się do znaczeń języka potocznego. Z języka potocznego WSA wyprowadził wniosek, że chodzi tu *o wysokość prześwitu między dwiema płaszczyznami, co w odniesieniu do kondygnacji budynku może jedynie oznaczać wysokość między podłożem a najniższymi trwałymi elementami konstrukcyjnymi stropu*.

Sąd argumentował dodatkowo, że taka wykładnia jest zbieżna z wynikami wykładni funkcjonalnej, *„albowiem co do zasady podstawą opodatkowania dla budynków stanowi ich powierzchnia użytkowa, co w przypadku garaży wykorzystywanych zgodnie z przeznaczeniem oznacza, że mogą tam wjechać samochody o wysokości nie większej niż najniższy trwały element konstrukcyjny stropu”*.

Stanowisko sądu należy zasadniczo uznać za słuszne, choć nie rozstrzyga ono problemu jak ustalać powierzchnię użytkową pomieszczenia, gdy belki stropowe zajmują niewielką, wydzieloną część stropu – czy w takim wypadku obniżają one wysokość w świetle całej kondygnacji?

Rozstrzygając ten problem musimy odwołać się do art. 4 ust. 2 o podatkach i opłatach lokalnych, który wyraźnie mówi o możliwości zaliczania do powierzchni użytkowej części pomieszczeń oraz części kondygnacji. Skoro z przepisu jednoznacznie wynika możliwość zaliczenia do powierzchni użytkowej części kondygnacji (pomieszczenia), oznacza to, że istnieje możliwość osobnego wyliczania części powierzchni ograniczonej płaszczyzną stropu, a osobno części ograniczonej belkami konstrukcyjnymi.

Z tego względu można uznać, że belki stropowe (inne elementy konstrukcyjne stropu) nie obniżają wysokości w świetle całej kondygnacji.

Zatem racjonalne jest więc uznanie, że powierzchnię użytkową pomieszczenia – na potrzeby ustalenia podstawy opodatkowania – należy obliczać osobno pod trwałymi elementami konstrukcyjnymi stropu (poniżej płaszczyzny stropu), osobno pod pozostałą płaszczyzną stropu, a następnie zsumować powierzchnie o tej samej wysokości w świetle.

Natomiast w przypadku gdy powierzchnia pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od wysokości 1,40 m do wysokości 2,20 m powinna zostać wliczona do powierzchni użytkowej każdego z budynków w 50% i dotyczy to wyłącznie pomieszczeń, w których za prawidłowy pomiar wysokości w świetle to pomiar odległości w linii prostej od powierzchni podłogi (podłoża) do sufitu (stropu), który nie zawiera elementów konstrukcyjnych w postaci belek. Zatem twierdzenie wnioskodawcy, że przepis ten ma zastosowanie do pomieszczeń, w których nie występują poziome belki konstrukcyjne stropu jak i w których takie belki występują należy uznać za błędne.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Z up. PREZYDENTA MIASTA

Iwona Maćkowiak
ZADANY DO WYDZIAŁU